ANTHONY MICHAEL COLLINS
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2024. október 4.[1]

C-583/23. sz. [Delda][i] ügy

AK
kontra
Ministère public

(a Cour de cassation [semmítőszék, Franciaország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal – Büntetőügyekben folytatott igazságügyi együttműködés – 2014/41/EU irányelv – Büntetőügyekben kibocsátott európai nyomozási határozat – Tárgyi hatály – A »nyomozási cselekmény« fogalma – Előzetes letartóztatásba vételt és óvadék letétbe helyezését is elrendelő vádhatározat közlése – A vádlott kihallgatása”

Bevezetés

1. A Cour de cassation (semmítőszék, Franciaország) által előterjesztett jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem a büntetőügyekben kibocsátott európai nyomozási határozatról szóló, 2014. április 3-i 2014/41/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv[2] 1. és 3. cikkének értelmezésére irányul. E kérelmet egy Franciaországban őrizetben tartott spanyol állampolgár által a cour d’appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság, Franciaország) vizsgálati tanácsa által hozott – a spanyol igazságügyi hatóságok által kibocsátott európai nyomozási határozat végrehajtásaként egy francia vizsgálóbíró által tartott kihallgatásáról készült jegyzőkönyv megsemmisítése iránti kérelmet elutasító – ítélettel szemben benyújtott felülvizsgálati kérelem keretében terjesztették elő.

2. Ez az ügy lehetővé fogja tenni a Bíróság számára, hogy pontosítsa az európai nyomozási határozat tárgyi hatályát, és különösen a 2014/41 irányelv fent hivatkozott rendelkezései értelmében vett „nyomozási cselekmények” fogalmának terjedelmét, amelyek végrehajtása ilyen határozat keretében kérhető.

[1] Eredeti nyelv: francia.

[i] A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

[2] HL 2014. L 130., 1. o.; helyesbítés: HL 2015. L 143., 16. o.

Jogi háttér

Az uniós jog

Az Európai Unió tagállamai közötti kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló egyezmény

3. Az Európai Unió tagállamai közötti kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló egyezmény[3] (a továbbiakban: 2000. május 29-i egyezmény) „Az eljárási iratok megküldése és kézbesítése” című 5. cikke értelmében:

„(1) Minden tagállam közvetlenül, postai úton küldi meg az eljárási iratokat olyan személyek számára, akik egy másik tagállam területén tartózkodnak.

(2) Az eljárási iratokat csak abban az esetben lehet a megkeresett tagállam illetékes hatóságain keresztül továbbítani, ha:

a) a címzett címe ismeretlen, vagy arról csak bizonytalan információk állnak rendelkezésre; vagy

b) a megkereső tagállam vonatkozó eljárási szabályai az iratoknak a címzett részére történt kézbesítésének olyan bizonyítékát követelik meg, amely postai úton való továbbítás esetén nem szerezhető be; vagy

c) az irat postai úton történő kézbesítése nem volt lehetséges; vagy

d) a megkereső tagállam alapos okkal feltételezheti, hogy a postai úton való kézbesítés nem vezet eredményre, vagy nem megfelelő.

(3) Ha okkal feltételezhető, hogy a címzett nem érti azt a nyelvet, amelyen az irat készült, akkor az iratot – vagy legalább annak lényeges tartalmát – le kell fordítani annak a tagállamnak a nyelvére vagy nyelveinek egyikére, amelynek területén a címzett tartózkodik. Abban az esetben, ha a kérdéses iratot kibocsátó hatóság előtt ismert, hogy az irat címzettje csak valamilyen más nyelven ért, az iratot – vagy legalább annak lényeges tartalmát – erre a másik nyelvre kell lefordítani.

(4) Minden eljárási irathoz mellékelni kell egy tájékoztatót, amelyből kitűnik, hogy a címzett az irattal kapcsolatos jogairól és kötelezettségeiről a kiállító hatóságtól vagy ezen tagállam egy másik hatóságától kaphat felvilágosítást. A (3) bekezdés rendelkezéseit erre a tájékoztatóra is alkalmazni kell.

[…]”

[3] A Tanács által az Európai Unióról szóló szerződés 34. cikkének megfelelően létrehozott, az Európai Unió tagállamai közötti kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló egyezmény (HL 2000. C 197., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 172. o.).

A 2014/41 irányelv

4. A 2014/41 irányelv „Az európai nyomozási határozat és végrehajtásának kötelezettsége” című 1. cikkének (1) bekezdése a következőket mondja ki:

„Az európai nyomozási határozat (ENYH) olyan bírósági határozat, amelyet valamely tagállam (a továbbiakban: a kibocsátó állam) igazságügyi hatósága ad ki vagy érvényesít abból a célból, hogy egy másik tagállamban (a továbbiakban: a végrehajtó állam) egy vagy több konkrét nyomozási cselekményt végezzenek el az ezen irányelvvel összhangban folytatott bizonyítékszerzés céljából.

Az ENYH olyan bizonyíték megszerzése céljából is kibocsátható, amely már a végrehajtó állam illetékes hatóságainak birtokában van.”

5. Ezen irányelv „Az ENYH hatálya” című 3. cikkének szövege a következő:

„Az ENYH hatálya valamennyi nyomozási cselekményre kiterjed, kivéve a közös nyomozócsoport létrehozását és a bizonyítékok közös nyomozócsoporton belüli összegyűjtését a[2000. május 29-i egyezmény] 13. cikkében, illetve a [közös nyomozócsoportokról szóló, 2002. június 13-i] 2002/465/IB tanácsi kerethatározatban [(HL 2002. L 162., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 15. o.)] meghatározottak szerint, kivéve, ha az ilyen cselekmény az [ezen] egyezmény 13. cikke (8) bekezdésének, illetve a kerethatározat 1. cikke (8) bekezdésének alkalmazása céljából történik.”

6. Az említett irányelv „Elismerés és végrehajtás” című 9. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőket írja elő:

„(1) A végrehajtó hatóságnak minden további alaki követelmény nélkül el kell ismernie az ezen irányelv rendelkezéseivel összhangban részére továbbított ENYH-t, és biztosítania kell annak végrehajtását ugyanúgy és ugyanolyan feltételekkel, mintha az adott nyomozási cselekményt a végrehajtó állam valamely hatósága rendelte volna el, kivéve, ha az érintett hatóság úgy dönt, hogy az elismerés vagy végrehajtás megtagadásának vagy a halasztás ezen irányelvben felsorolt indokainak valamelyikére hivatkozik.

(2) A végrehajtó hatóságnak be kell tartania a kibocsátó hatóság által kifejezetten feltüntetett alaki követelményeket és eljárásokat, kivéve, ha ez az irányelv másképpen rendelkezik, és feltéve, hogy az ilyen alaki követelmények és eljárások nem ellentétesek a végrehajtó állam alapvető jogelveivel.”

7. Ugyanezen irányelv „Eltérő típusú nyomozási cselekmény igénybevétele” című 10. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A végrehajtó hatóság – amennyiben lehetséges – az ENYH-ban meghatározottól eltérő nyomozási cselekményhez folyamodhat, ha:

a) az ENYH-ban megjelölt nyomozási cselekmény a végrehajtó állam jogában nem létezik; vagy

b) az ENYH-ban megjelölt nyomozási cselekményt hasonló belföldi ügyben nem lehetne végrehajtani.

(2) A 11. cikk sérelme nélkül, az (1) bekezdés nem alkalmazandó a következő nyomozási cselekményekre, amelyeknek minden esetben rendelkezésre kell állniuk a végrehajtó állam joga szerint:

[…]

c) tanú, szakértő, sértett, gyanúsított, vádlott vagy harmadik fél kihallgatása a végrehajtó állam területén;

[…]”

8. A 2014/41 irányelv „Meghallgatás videokonferencia vagy egyéb audiovizuális közvetítőeszköz segítségével” című 24. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Ha a végrehajtó állam területén tartózkodó személyt a kibocsátó állam illetékes hatóságai tanúként vagy szakértőként kívánják meghallgatni, akkor a kibocsátó hatóság ENYH-t bocsáthat ki annak érdekében, hogy a tanút vagy szakértőt videokonferencia vagy egyéb audiovizuális közvetítőeszköz segítségével hallgassák meg, a (5)–(7) bekezdésben előírtaknak megfelelően.

A kibocsátó hatóság az ENYH-t a gyanúsított vagy vádlott videokonferencia vagy egyéb audiovizuális közvetítőeszköz segítségével való kihallgatása céljára is kibocsáthatja.”

9. Ezen irányelvnek a „Kapcsolat más jogi eszközökkel, megállapodásokkal és egyezményekkel” című 34. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„Ez az irányelv 2017. május 22-i hatállyal felváltja az ezen irányelv hatálya alá tartozó tagállamok közötti kapcsolatokra alkalmazandó alábbi egyezmények megfelelő rendelkezéseit, az említett rendelkezések tagállamok és harmadik államok közötti alkalmazásának, valamint a 35. cikk értelmében való átmeneti alkalmazásának sérelme nélkül:

[…]

c) a[2000. május 29-i] egyezmény és annak jegyzőkönyve.”

A francia jog

10. A francia code de procédure pénale (büntetőeljárásról szóló törvénykönyv) 694-16. cikke[4] a következőképpen rendelkezik:

„Az európai nyomozási határozat egy kibocsátó államnak nevezett tagállam által kibocsátott olyan bírósági határozat, amely egy másik, végrehajtó államnak nevezett tagállamot a valamennyi államra vonatkozó közös formanyomtatványokat használva arra hív fel, hogy bizonyos határidőn belül végezzen el valamely, bűncselekményre vonatkozó bizonyítékok megszerzésére vagy már a birtokában lévő bizonyítékok szolgáltatására irányuló nyomozási cselekményt.

[4] A kérdést előterjesztő bíróság jelzi, hogy a 2014/41 irányelvet a francia büntetőeljárási törvénykönyv 694-15. és azt követő cikkei ültették át a francia jogba.

A nyomozási határozat irányulhat arra is, hogy a kibocsátó állam területén ideiglenesen megakadályozza a bizonyítékként felhasználható elemek megsemmisítését, átalakítását, áthelyezését, átadását vagy elidegenítését.

A határozat irányulhat a végrehajtó államban őrizetben levő személynek a kibocsátó államba történő ideiglenes átadására is annak érdekében, hogy a kibocsátó államban olyan eljárási cselekményeket lehessen foganatosítani, amelyekhez e személy jelenléte szükséges, vagy a kibocsátó államban őrizetben tartott személynek a végrehajtó államba történő ideiglenes átadására annak érdekében, hogy e személy ez utóbbi államban a kért nyomozási cselekményekben részt vegyen.

Az első két bekezdésben említett bizonyítékok vonatkozhatnak a büntetőjogi felelősséget megállapító ítéletből eredő kötelezettségek valamely személy általi megsértésére is, még ha ez a jogsértés nem is minősül bűncselekménynek.”

Az alapügy tényállása, az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés és a Bíróság előtti eljárás

11. 2021. március 1-jén a spanyol igazságügyi hatóságok európai nyomozási határozatot (a továbbiakban: szóban forgó európai nyomozási határozat) bocsátottak ki a francia hatóságok felé, amelyben kérték a Juzgado Central de Instrucción nº 4 de la Audiencia Nacional (a kiemelt ügyek országos bíróságának 4. sz. központi vizsgálóbírósága, Spanyolország) által 2009. szeptember 30-án kibocsátott vádhatározat[5] megküldését AK részére, akit akkor büntetés végrehajtása céljából Franciaországban fogva tartottak. E határozat előzetes letartóztatásba helyezést és óvadék letétbe helyezését is elrendelte. A szóban forgó európai nyomozási határozatban a spanyol igazságügyi hatóságok azt is kérték, hogy AK védője jelenlétében „a jogszabályoknak megfelelően nyilatkozhasson az érintett tényállással kapcsolatban”.

12. 2021. július 19-én a tribunal judiciaire de Paris (párizsi elsőfokú bíróság, Franciaország) vizsgálóbírója AK-t az ügyvédje jelenlétében jegyzőkönyv útján tájékoztatta erről a vádhatározatról, átadott neki és ügyvédjének egy spanyol nyelvű másolatot, és felvette a vallomását.[6]

13. A következő napon AK e kihallgatás törlése iránti kérelmet nyújtott be a cour d’appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) vizsgálati tanácsához, lényegében azzal érvelve, hogy európai nyomozási határozat keretében nem kérhető – előzetes letartóztatásba helyezést és óvadék letétbe helyezését is elrendelő – vádhatározat közlése.

14. 2022. április 20-i ítéletével a cour d’appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) vizsgálati tanácsa elutasította ezt a kérelmet. Többek között megállapította, hogy a spanyol igazságügyi hatóságok nem csak azt kérték, hogy AK-val közöljék a vádhatározatot, hanem azt is, hogy AK „a jogszabályoknak megfelelően nyilatkozhasson az érintett tényállással kapcsolatban”. Rámutatott továbbá egyrészt, hogy a szóban forgó európai nyomozási határozatban pontosításra került, hogy

[5] AK-t terrorista bűncselekményekkel vádolták.

[6] A kérdést előterjesztő bíróság által a Bíróság tájékoztatáskérését követően megküldött 2021. július 19-i jegyzőkönyvből kitűnik, hogy AK a vádhatározatban említett tényekkel kapcsolatban a következő nyilatkozatokat tette: „Cáfolom mindezeket a vádakat. Ezek a vádak olyan nyilatkozatokon alapulnak, amelyek megtételére 20 évvel ezelőtt kínzással kényszerítettek. Ezt évek óta ismétlem, és az európai elfogatóparancsra vonatkozó eljárás keretében is elmondtam. Még bizonyítékokat is előterjesztettünk, és a cour d’appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) megtagadta az európai elfogatóparancs végrehajtását. Nem értem, hogy Ön hogyan közölhet velem vádhatározatot egy olyan ügyben, amelyben a francia bíróság megtagadta egy európai elfogatóparancs végrehajtását.”

a kért cselekmények „a bűncselekmény elkövetésének és a bűncselekmény jogi minősítését, illetve az elkövetők bűnösségét befolyásoló valamennyi körülménynek a vizsgálata” keretébe illeszkednek, másrészt, hogy bár e hatóságok nem jelölték meg a megfelelő formanyomtatványon a „gyanúsított vagy vádlott meghallgatása” rovatot, mégis egyértelműen azt kérték, hogy a francia vizsgálóbíró foglalja jegyzőkönyvbe AK felvett vallomását azokról a cselekményekről, amelyek elkövetésével gyanúsítható. A cour d’appel de Paris (fellebbviteli bíróság) vizsgálati tanácsa ebből azt a következtetést vonta le, hogy az említett hatóságok azzal, hogy azt kérték, hogy AK az ügyvédje jelenlétében és a védelemhez való jog tiszteletben tartása mellett fejtse ki álláspontját a tényállással kapcsolatban, a büntetőeljárásról szóló francia törvénykönyv 694-16. cikke értelmében vett, „bűncselekményre vonatkozó bizonyítékok megszerzésére […] irányuló nyomozási cselekmény” foganatosítását kérték.

15. AK ezen ítélettel szemben felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a kérdést előterjesztő bírósághoz.

16. A kérdést előterjesztő bíróság megjegyzi, hogy AK azt állítja, hogy a 2022. április 20-i ítélettel a cour d’appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) vizsgálati tanácsa megsértette a 2014/41 irányelv 1. cikkét és a büntetőeljárásról szóló francia törvénykönyv 694-16. cikkét. AK szerint az európai nyomozási határozat kibocsátásának nem lehet az a célja, hogy „ismertesse a vádakat, és értesítést küldjön a bírósághoz fordulásról”, mivel ezen intézkedésekhez más, közelebbről a büntetőeljárásról szóló francia törvénykönyv 696-44. cikkében[7] meghatározott igazságügyi együttműködési eszközök állnak rendelkezésre.

17. A kérdést előterjesztő bíróság mellett működő ügyészség ügyésze ezzel szemben úgy véli, hogy a szóban forgó európai nyomozási határozat, amely „olyan nyomozási cselekményeket tartalmaz, amelyek elválaszthatatlanul kapcsolódnak az AK-val szembeni vádhatározat közléséhez és vallomásának az eljáró bíró által a védelemhez való jog tiszteletben tartása érdekében egy ügyvéd jelenlétében történő felvételéhez”, bűncselekményre vonatkozó bizonyítékok megszerzésére irányuló nyomozási cselekménynek minősül.

18. A kérdést előterjesztő bíróság kifejti, hogy a Bíróság még nem foglalt állást az európai nyomozási határozat tárgyi hatályáról, és különösen arról, hogy az kiterjed-e a letartóztatásba vételt és óvadék letétbe helyezését is elrendelő vádhatározat közlésére. Az állítja, hogy úgy tűnik, nem lehetséges az uniós jog helyes alkalmazását olyan nyilvánvalónak tekinteni, hogy az nem enged teret semmilyen észszerű kétségnek. E körülmények között a Cour de cassation (semmítőszék, Franciaország) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és a következő kérdést terjeszti a Bíróság elé előzetes döntéshozatalra:

„Úgy kell-e értelmezni a 2014/41 irányelv 1. és 3. cikkét, hogy azok lehetővé teszik valamely tagállam igazságügyi hatósága számára, hogy olyan európai nyomozási határozatot bocsásson ki vagy hagyjon jóvá, amely egyrészt a letartóztatásba vételt és óvadék letétbe helyezését elrendelő vádhatározatnak a vádlott részére történő kézbesítésére, másrészt pedig az abból a célból való kihallgatására irányul, hogy ügyvédje jelenlétében az említett határozatban megjelölt tényekkel kapcsolatban hasznos vallomást tehessen?”

[7] E cikk szövege a következő: „Ha külföldön folytatott büntetőeljárás esetén valamely külföldi kormány úgy ítéli meg, hogy valamely eljárási iratnak vagy ítéletnek egy francia területen lakóhellyel rendelkező személy részére történő kézbesítése szükséges, az iratot a 696-8. és 696-9. cikkben előírt módon kell továbbítani, adott esetben francia [nyelvű] fordítással együtt. A kézbesítést az ügyészség indítványára személyesen kell teljesíteni. A kézbesítés tényét megállapító eredeti példányt ugyanezen az úton vissza kell küldeni a megkereső kormánynak.”

19. AK, a francia és a holland kormány, valamint az Európai Bizottság nyújtott be írásbeli észrevételeket.

20. A Bíróság tájékoztatáskérésére válaszul a kérdést előterjesztő bíróság jelezte, hogy AK-t – a cour d'appel de Paris (párizsi fellebbviteli bíróság) vizsgálati tanácsa által hozott három ítélet[8] végrehajtásaként – 2022. szeptember 9-én átadták a spanyol igazságügyi hatóságoknak. A kérdést előterjesztő bíróság azt is kifejtette, hogy AK 2021. július 19-i kihallgatásának jegyzőkönyvét továbbították e hatóságoknak.

Elemzés

21. A jelen ügyben az a kérdés merül fel, hogy valamely tagállam igazságügyi hatóságai európai nyomozási határozat igénybevételével kérhetik-e valamely másik tagállam hatóságaitól, hogy egyrészt kézbesítsék az érintett személy részére egy – előzetes letartóztatást és óvadék letétbe helyezését is elrendelő – vádhatározatot, másrészt hallgassák ki ezt a személyt abból a célból, hogy ügyvédje jelenlétében az említett határozatban megjelölt tényekkel kapcsolatban hasznos vallomást tehessen. E kérdés megválaszolásához először is meg kell határozni az európai nyomozási határozat tárgyi hatályát, másodszor pedig meg kell vizsgálni, hogy fent említett intézkedések e hatály alá tartozhatnak-e.

Az európai nyomozási határozat tárgyi hatályáról

22. A 2014/41 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése az „európai nyomozási határozat[ot]" olyan bírósági határozatként határozza meg, amelyet valamely tagállam igazságügyi hatósága ad ki vagy érvényesít abból a célból, hogy egy másik tagállamban egy vagy több konkrét „nyomozási cselekményt" végezzenek el „bizonyítékoknak" az ezen irányelvvel összhangban történő megszerzése céljából, beleértve az olyan bizonyítékok megszerzését is, amelyek már ez utóbbi tagállam illetékes hatóságainak birtokában vannak.

23. A 2014/41 irányelvnek az európai nyomozási határozat hatályára vonatkozó 3. cikke általános jelleggel úgy rendelkezik, hogy az „valamennyi nyomozási cselekményre kiterjed". E cikk kifejezetten csak a közös nyomozócsoport létrehozását és a bizonyítékok ilyen nyomozócsoporton belüli összegyűjtését zárja ki e hatály alól, mivel ezek az intézkedések a 2000. május 29-i egyezmény 13. cikkében és a 2002/465 kerethatározatban foglalt különös szabályozás tárgyát képezik.[9]

24. Így, amint az a 2014/41 irányelv (8) preambulumbekezdéséből kitűnik, az uniós jogalkotó szándéka az volt, hogy az európai nyomozási határozat „horizontális hatályú[…]" legyen, és „a bizonyítékgyűjtésre irányuló minden nyomozási cselekményre" alkalmazandó legyen.

25. A 2014/41 irányelv nem tartalmazza a „nyomozási cselekmény" fogalmának meghatározását, és nem rögzíti azon cselekmények felsorolását sem, amelyek végrehajtását európai nyomozási határozat útján kérni lehet. Kétségtelen, hogy az irányelv a 10. cikkének (2) bekezdésében, valamint 24–31. cikkében számos nyomozási cselekményre hivatkozik. Semmi nem enged azonban arra következtetni, hogy e hivatkozások azon nyomozási cselekmények kimerítő

[8] Tudniillik két, 2018. szeptember 26-án hozott ítélet és egy, 2019. október 9-én hozott ítélet.

[9] Lásd még a 2014/41 irányelv (9) preambulumbekezdését, amely kimondja, hogy „[e]z az irányelv nem vonatkozhat a Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezményben említett, határokon átnyúló megfigyelésekre".

felsorolását képezik, amelyek ilyen határozat tárgyát képezhetik. Ezen rendelkezések közül az első meghatározza azokat a nyomozási cselekményeket, amelyeknek minden esetben rendelkezésre kell állniuk a végrehajtó állam joga szerint.[10] Ami a 2014/41 irányelv 24–31. cikkét illeti, azok bizonyos olyan nyomozási cselekményekre vonatkozó különös rendelkezéseket írnak elő, amelyek végrehajtása sajátos jellemzőkkel bír, többek között a megtagadási okokat illetően.[11]

26. Megjegyzem továbbá, hogy az európai nyomozási határozat a kölcsönös bizalom és elismerés elvén alapuló eszköz,[12] amely főszabály szerint lehetővé teszi a kibocsátó hatóság számára, hogy a sajátjától eltérő tagállam területén foganatosíttassa az általa szükségesnek ítélt nyomozási cselekményeket. A 2014/41 irányelv által létrehozott rendszer többek között azon az elgondoláson alapul, hogy az adott nyomozás részleteinek ismeretében e hatóság tudja a leginkább eldönteni, hogy melyik nyomozási cselekményt kell alkalmazni, azonban a végrehajtó hatóság arra való lehetőségének fenntartásával, hogy másfajta nyomozási cselekményhez folyamodjon, ha az európai nyomozási határozatban megjelölt intézkedés a nemzeti jogában nem létezik vagy hasonló belföldi ügyben nem lenne engedélyezett.[13]

27. A fentiekre tekintettel egyetértek a francia kormánnyal abban, hogy az európai nyomozási határozat olyan eszköz, amely igen tág tárgyi hatállyal bír, mivel a „nyomozási cselekmények” fogalma a „cselekmények széles körét” foglalja magában. Ugyanakkor – amint arra a Bíróság előtti jelen eljárásban részt vevő valamennyi fél, köztük a francia kormány is hivatkozik –, a valamely európai nyomozási határozatban előírt nyomozási cselekmények egyetlen célja a bizonyítékok beszerzése,[14] és ha az ehhez szükséges feltételek teljesülnek, e bizonyítékoknak a kibocsátó hatóság részére történő továbbítása.[15]

28. Ezt az értékelést a 2014/41 irányelv több eleme is megerősíti. Így maga az „európai nyomozási határozat” fogalmának az irányelv 1. cikkének (1) bekezdésében szereplő meghatározása arra helyezi a hangsúlyt, hogy a kitűzött cél az, hogy a kibocsátó tagállam számára lehetővé tegyék a „bizonyítékszerzés[t]”. Az irányelv (7) preambulumbekezdése („célja […] [a] bizonyítékgyűjtés”), (8) preambulumbekezdése („bizonyítékgyűjtésre irányuló”), (11) preambulumbekezdése („az adott bizonyíték megszerzése szempontjából”), (24) preambulumbekezdése („a bizonyítékok összegyűjtésére vonatkozóan”) és (38) preambulumbekezdése („bizonyítékszerzés céljából”) ugyanebbe az irányba mutat. Egyebekben ezen irányelv 13. cikkéből kitűnik, hogy a végrehajtó állam hatóságai által az európai nyomozási határozat végrehajtása során megszerzett

[10] A végrehajtó hatóságnak már birtokában lévő információ vagy bizonyíték megszerzéséről, a rendészeti vagy igazságügyi hatóságok birtokában lévő adatbázisokban található információ beszerzéséről, tanú, szakértő, sértett, gyanúsított, vádlott vagy harmadik fél végrehajtó állam területén történő kihallgatásáról, a végrehajtó állam jogának meghatározása szerinti, nem kényszerítő nyomozási cselekményekről, valamint adott telefonszámhoz vagy IP-címhez tartozó előfizetéssel rendelkező személyek azonosításáról van szó.

[11] Tanú, szakértő, gyanúsított vagy vádlott videokonferencia vagy egyéb audiovizuális közvetítőeszköz segítségével történő meghallgatásáról, tanú vagy szakértő telefonkonferencia útján történő meghallgatásáról, banki vagy pénzügyi információk megszerzéséről, a bizonyítékok valós idejű, folyamatos, illetve meghatározott ideig tartó gyűjtésével járó nyomozási cselekményekről – így például egy vagy több meghatározott számlán keresztül végrehajtott banki vagy pénzügyi műveletek nyomon követéséről vagy a végrehajtó állam területén való ellenőrzött szállításról –, fedett nyomozás folytatásáról és titkos távközlési információgyűjtésről van szó.

[12] A 2014/41 irányelv 1. cikkének (2) bekezdése. Lásd még: 2020. december 8-i Staatsanwaltschaft Wien (Hamisított átutalási megbízások) ítélet (C-584/19, EU:C:2020:1002, 64. pont).

[13] A 2014/41 irányelv 10. cikkének (1) bekezdése és (10) preambulumbekezdése. Ezen irányelv 10. cikkének (3) bekezdése értelmében a végrehajtó hatóság olyan esetekben is folyamodhat az európai nyomozási határozatban meghatározottól eltérő nyomozási cselekményhez, ha az „kisebb beavatkozással járó” eszközök révén ugyanazzal az eredménnyel jár.

[14] Egyetértek a francia kormány azon észrevételével, amely szerint, „jóllehet a »bizonyíték« fogalmának az uniós jogban nincs általános meghatározása, az tág értelemben a valamely tény vagy cselekmény jogszabály által megengedett formában történő bizonyításához használt eszközökre utal”.

[15] 2021. szeptember 2-i Finanzamt für Steuerstrafsachen und Steuerfahndung Münster ítélet (C-66/20, EU:C:2021:670, 41. pont).

bizonyítékokat át kell adni a kibocsátó államnak.[16] E cikk (4) bekezdése úgy azonosítja e bizonyítékokat, mint „tárgyakat, dokumentumokat vagy adatokat”.[17] Megjegyzendő továbbá, hogy a 2014/41 irányelv 10. cikkének (2) bekezdésében, valamint 24–31. cikkében meghatározott különböző nyomozási cselekmények[18] mindegyike olyan bizonyítékok összegyűjtésére irányul, amelyek például valamely tény vagy cselekmény fennállásának, valamely tény bekövetkezése vagy cselekmény elkövetése körülményeinek, valamint az elkövető személyének vagy állapotának megállapítására irányulnak.

29. A fentieket folytatva egyetértek a francia és a holland kormány azon észrevételével, amely szerint a 2014/41 irányelv (34) preambulumbekezdése kimondja, hogy „a büntetőeljárás során bármely bizonyítékra, többek között a pénzügyi eszközökre is kiterjedhetnek ideiglenes intézkedések, és nem csak bizonyítékgyűjtés, hanem elkobzás céljával is”, azonban ezek közül csak az első célkitűzést követő intézkedések tartoznak ezen irányelv hatálya alá.[19]

30. Egy további meghatározó elem található a 2014/41 irányelv 22. cikkének (1) bekezdésében és 23. cikkének (1) bekezdésében, amelyekből kitűnik, hogy európai nyomozási határozat bocsátható ki valamely őrizetben levő személynek a kibocsátó államba, illetve a végrehajtó államba történő ideiglenes átadására vonatkozóan, azonban kizárólag „olyan bizonyításfelvételi célú nyomozási cselekmény foganatosítása érdekében, amelyhez az említett személynek [az azon] állam területén való jelenléte szükséges”, amelybe történő átadását kérik. Ezen irányelv (25) preambulumbekezdése e tekintetben pontosítja, hogy „[h]a […] a[z érintett] személyt büntetőeljárás lefolytatása – és ennek keretében akár tárgyalás céljából történő bíróság elé állítása – céljából kívánják átadni valamely másik tagállamnak, akkor e célból európai elfogatóparancsot kell kiadni a[z európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i] 2002/584/IB tanácsi kerethatározattal [(HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.)] összhangban”. A Staatsanwaltschaft Wien (Hamisított átutalási megbízások) ítéletében[20] a Bíróság így hangsúlyozta, hogy az európai nyomozási határozat a büntetőeljárás keretében eltérő célokat követ, mint az európai elfogatóparancs, mivel, míg ez utóbbi a 2002/584 kerethatározat 1. cikke (1) bekezdésének megfelelően a büntetőeljárás lefolytatása, vagy szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett keresett személy elfogására és átadására irányul, addig az előbbi célja a 2014/41 irányelv 1. cikkének (1) bekezdése értelmében egy vagy több konkrét nyomozási cselekmény végrehajtása bizonyítékszerzés céljából.

31. Egyébiránt a Bíróság több alkalommal kimondta, hogy a 2014/41 irányelv célja, hogy a bizonyítékok gyűjtésére vonatkozóan fennálló, túlságosan fragmentált és bonyolult jogi keretet felváltsa a határokon átnyúló vonatkozásokkal bíró büntetőügyekben. Az irányelv az „európai nyomozási határozatnak” nevezett egyetlen eszközre épülő, egyszerűsített és hatékonyabb rendszer bevezetése útján az igazságügyi együttműködés megkönnyítésére és meggyorsítására irányul annak érdekében, hogy elősegítse az Unió azon célkitűzésének elérését, hogy a szabadság, a biztonság és a jog érvényesülésének azon nagy fokú bizalomra épülő térségévé váljon, amelynek a

[16] A 2014/41 irányelv 13. cikke (1) bekezdésének első albekezdése a következőképpen rendelkezik: „A végrehajtó hatóság indokolatlan késedelem nélkül átadja a kibocsátó állam részére az eleve a végrehajtó állam illetékes hatóságainak birtokában lévő, illetve az általuk az ENYH végrehajtása során megszerzett bizonyítékokat”.

[17] Lásd még a 2014/41 irányelv 15. cikke (1) bekezdésének b) pontját.

[18] Lásd a jelen indítvány 10. és 11. lábjegyzetét.

[19] A Bíróság kimondta, hogy „[a]mint azt a[2014/41] irányelv (34) preambulumbekezdése kiemeli, ez az irányelv kizárólag a bizonyítékgyűjtés célját szolgáló ideiglenes intézkedéseket ír elő” (2020. december 8-i Staatsanwaltschaft Wien [Hamisított átutalási megbízások] ítélet, C-584/19, EU:C:2020:1002, 71. pont).

[20] 2020. december 8-i ítélet (C-584/19, EU:C:2020:1002,, 72. pont).

tagállamok között fenn kell állnia.[21] Ugyanezen gondolatmenetet követve hozzáteszem, hogy az Európai Tanács által 2009. december 10–11-én elfogadott Stockholmi Program, amelyre a 2014/41 irányelv (6) preambulumbekezdése hivatkozik, jelzi, hogy a bizonyításfelvétel terén keresett „új modell[nek]” – amelyből később az európai nyomozási határozat lett – többek között figyelembe kellene vennie „a kölcsönös jogsegély hagyományos rendszere által nyújtott rugalmasságot” is, az „szélesebb körű hatállyal rendelkezhetne”, és „a bizonyítékok lehető legtöbb fajtájára ki kellene terjednie, figyelemmel az érintett intézkedésekre”.[22]

32. Végül a 2014/41 irányelv 34. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az irányelv az e rendelkezésben említett három egyezménynek, köztük a 2000. május 29-i egyezménynek csak a „megfelelő rendelkezéseit” váltja fel. Ezen egyezményeknek tehát csak azon rendelkezéseit érinti, amelyek azonos kérdéseket szabályoznak, mint ez az irányelv, ami – amint arra a holland kormány hivatkozik – azt mutatja, hogy az irányelv nem terjed ki minden lehetséges jogsegély iránti megkeresésre. Az említett egyezmények egyéb rendelkezéseit továbbra is alkalmazni kell a tagállamok között.

Arról a kérdésről, hogy kérhetőek-e az alapügyben szóban forgóakhoz hasonló intézkedések európai nyomozási határozat keretében

33. A szóban forgó európai nyomozási határozat első részét illetően AK-hoz, a holland kormányhoz és a Bizottsághoz hasonlóan azon a véleményen vagyok, hogy vádhatározat közlése nem kérhető európai nyomozási határozat útján. Ezen intézkedés célja egyértelműen nem a bizonyítékgyűjtés vagy – a holland kormány szóhasználatával élve – valamely tárgy, dokumentum vagy adat megszerzése annak érdekében, hogy azt büntetőeljárás keretében felhasználják. Olyan eljárási alakiságot jelent, amelyre a vizsgálóbíró eljárásának befejezését követően kerül sor, és amely arra szolgál, hogy a terheltet hivatalosan tájékoztassa a vele szembeni vádemelésről, a vele szemben felhozott vádakról, valamint bíróság elé állításáról.

34. A vádhatározat más tagállamba történő továbbítására tehát nem a 2014/41 irányelv irányadó, hanem az a kölcsönös bűnügyi jogsegély területére vonatkozó más eszköz, a jelen esetben a 2000. május 29-i egyezmény,[23] pontosabban annak 5. cikke hatálya alá tartozik. Amint arra a francia kormány rámutat, az ezen egyezményre vonatkozó magyarázó jelentésből[24] kitűnik, hogy az „eljárási iratok” kifejezést, amelyet az említett egyezmény nem határoz meg, „tágan” kell értelmezni, oly módon, hogy az kiterjed például az „idézésekre és bírósági határozatokra”. Mivel a 2014/41 irányelv nem tartalmaz a 2000. május 29-i egyezmény 5. cikkének megfelelő, az eljárási iratok kézbesítésére vonatkozó rendelkezést, ez utóbbi cikk ezen irányelv 34. cikke (1) bekezdésének megfelelően továbbra is teljes mértékben alkalmazandó.

35. Kétségkívül elfogadható – amint azt mind AK, mind a francia kormány előadja –, hogy valamely eljárási irat kézbesítésére európai nyomozási határozat keretében kerüljön sor abban az esetben, ha ez az e határozatban említett, bizonyításfelvételre irányuló nyomozási cselekmény eljárási végrehajtásának részét képezi, és elengedhetetlen e nyomozási cselekmény

[21] 2024. április 30-i M.N. (EncroChat) ítélet (C-670/22, EU:C:2024:372, 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

[22] Európai Tanács, A Stockholmi Program – A polgárokat szolgáló és védő, nyitott és biztonságos Európa (HL 2010. C 115., 1. o.), 3.1.1. pont.

[23] Ez tűnik ki az igazságügyi együttműködés megerősítéséért felelős európai ügynökségnek (Eurojust) és az Európai Igazságügyi Hálózatnak az európai nyomozási határozat gyakorlati alkalmazásához készült, 2019. júniusi közös útmutatójából (6. o.) is, amelyre AK hivatkozik, és amely a következő címen érhető el: 2019-06-Joint_Note_EJ-EJN_practical_application_EIO_HU.pdf (europa.eu).

[24] Az Európai Unió tagállamai közötti kölcsönös bűnügyi jogsegélyről szóló, 2000. május 29-i egyezményre vonatkozó magyarázó jelentés (HL 2000. C 379., 7. o.).

végrehajtásához. Ez a megoldás megfelel a kölcsönös jogsegély rendszerével szemben támasztott, rugalmasság iránti igénynek, és lehetővé teszi annak elkerülését, hogy az illetékes hatóságoknak két külön megkeresést kelljen előterjeszteniük, az egyiket a 2014/41 irányelv, a másikat pedig a 2000. május 29-i egyezmény 5. cikke alapján, ami ellentétes lenne az irányelv hatékonyságra vonatkozó céljával. Ezért állapja meg az Európai Igazságügyi Hálózat az európai nyomozási határozatról szóló, 2018. december 7-én közzétett következtetéseiben, hogy „általánosan elfogadott", hogy a 2014/41 irányelv hatálya nem terjed ki többek között „az eljárási iratok kézbesítésére és küldésére (kivéve, ha a nyomozási cselekmény részét képezik az [európai nyomozási határozat] keretében)".[25] Hasonlóképpen, az Eurojustnak az európai nyomozási határozatról szóló, 2020. novemberi jelentéséből kitűnik, hogy valamely eljárási irat kézbesítésének és megküldésének külön jogsegély iránti megkeresés tárgyát kell képeznie, kivéve ha „ezen irat kézbesítése az [európai nyomozási határozatban] kért nyomozási cselekményhez eszközként szolgál".[26] Továbbra is ugyanebben az értelemben, az Eurojust és az Európai Igazságügyi Hálózat jelen indítvány 23. lábjegyzetében hivatkozott közös útmutatójában az szerepel, hogy „[a]z általános felfogás szerint a [2014/41] irányelv nem terjed ki […] eljárási iratok kézbesítés[ér]e és küldés[ér]e, kivéve ha az irat kézbesítése döntő szerepet játszik az [európai nyomozási határozat] tárgyát képező nyomozási cselekmény szempontjából". Ezen ügynökség és e Hálózat szerint „[ebben az] esetben az [2014/41] irányelv 9. cikkének (2) bekezdésével összhangban rugalmas megközelítést kell alkalmazni azzal kapcsolatban, hogy az intézkedés [európai nyomozási határozat] hatálya alá vonható-e".[27]

36. Mindazonáltal AK-hoz hasonlóan úgy vélem, hogy a jelen indítvány 35. pontjában leírt feltételezést az azon elv alóli kivételnek kell tekinteni, amely szerint az eljárási iratok kézbesítése nem tartozik az európai nyomozási határozat hatálya alá. Azt tehát szigorúan kell értelmezni annak érdekében, hogy lehetővé tegye az európai kölcsönös bűnügyi jogsegély különböző eszközeinek egymás mellett élését anélkül, hogy az egyik sértené a másik hatályát, valamint az az által előírt különös eljárásokat, biztosítékokat és feltételeket. Ez a feltételezés kiterjedhet például arra az esetre, amikor a nyomozási cselekmény – mint például az érintett lakóhelyén végzett házkutatás – végrehajtásához az igazságügyi hatóság ezen cselekményt engedélyező határozata szükséges, amelyet előzetesen közölni kell az érintettel.

37. Ezzel szemben számomra úgy tűnik, hogy – amint azt AK állítja – az említett feltételezés nem alkalmazható a vádhatározat közlése esetén. E büntetőeljárási iratnak, amelyre a vizsgálóbíró eljárásának befejeződését követően kerül sor,[28] a célja az, hogy kifejtse az érintett személy terhére rótt tényeket és azok jogi minősítését, valamint megállapítsa, hogy már elegendő bizonyíték áll rendelkezésre az e személlyel szembeni vádemeléshez és e személy bíróság elé állításához.[29] Amint azt AK és a holland kormány helyesen hangsúlyozza, a vádhatározat főszabály szerint önálló büntetőeljárási aktusnak minősül, amely súlyos következményekkel járhat az érintettre nézve. Nem látom be, hogy egy ilyen eljárási iratnak az érintett részére történő kézbesítése mennyiben minősülhetne a bizonyításfelvételre irányuló nyomozási cselekmény eszközének, vagy mennyiben lenne elengedhetetlen az ilyen nyomozási cselekményhez. Az előzetes döntéshozatalra

[25] Lásd e dokumentum 2. oldalát, elérhető a következő címen: https://www.ejn-crimjust.europa.eu/ejn/EJN_RegistryDoc/EN/3096/83/0.

[26] Lásd e dokumentum 20. oldalát, elérhető a következő címen: https://www.eurojust.europa.eu/publication/report-eurojust-casework-european-investigation-order.

[27] Lásd e dokumentum 6. oldalát.

[28] Így a francia kormány kifejti, hogy „a vádhatározat […] általában a nyomozó hatóságok által folytatott nyomozás és adott esetben a vizsgálóbíró által folytatott vizsgálat befejezését tanúsítja".

[29] A jelen ügyben a 2009. szeptember 30-i vádhatározat, amelynek első része tartalmazza az AK terhére rótt tények ismertetését, második része tartalmazza e tények büntetőjogi minősítését, megjelöli az AK-val szemben felhozott bizonyítékokat és kifejti azokat az indokokat, amelyek miatt el kell rendelni óvadék AK általi letétbe helyezését, valamint AK előzetes letartóztatását, a harmadik része pedig – amely e határozat rendelkező részét képezi – rögzíti az AK-val szembeni vádemelést, elrendeli AK előzetes letartóztatását, valamint 30 000 euró összegű óvadék letétbe helyezését.

előterjesztett kérdés tárgyát képező esetet tekintve számomra úgy tűnik, hogy – amint arra AK hivatkozik – a vádlott bizonyítékgyűjtés céljából történő kihallgatásának – azon kérdéstől függetlenül, hogy az alapügyben valóban ez volt-e a kihallgatás iránti megkeresés tárgya [30] – nem feltétele a vádhatározat közlése.

38. Ami azt illeti, hogy a vádhatározat óvadék letétbe helyezésének elrendelését is tartalmazza, ez véleményem szerint nem változtat azon a következtetésen, amely szerint egy ilyen határozat közlése nem kérhető európai nyomozási határozat keretében. Az óvadék letétbe helyezésének elrendelése, amely végeredményben pusztán járulékos jellegű, nyilvánvalóan nem minősül a 2014/41 irányelv értelmében vett, bizonyítékszerzésre irányuló nyomozási cselekménynek. [31]

39. Ezt a következtetést nem teheti kétségessé az sem, hogy a vádhatározat az alapügyben szóban forgóakhoz hasonlóan előzetes letartóztatás elrendelését is tartalmazza. Az európai nyomozási határozat ugyanis – a 2014/41 irányelv 22. és 23. cikkében említett, már őrizetben lévő személyek nyomozási cselekmény céljából történő ideiglenes átadásának különleges esetétől eltekintve – nem tartalmazhat valamely személy őrizetbe vételére vagy őrizetben tartására irányuló megkeresést. [32] Az ideiglenes átadás esete nem olyan helyzetre vonatkozik, mint amely a jelen ügyben fennáll, amelyben az érintett személy előzetes letartóztatásának nincs semmilyen bizonyítási célja, hanem azt kizárólag abból a célból kérik, hogy lehetővé tegyék e személynek a vele szemben történő vádemelést követően a kibocsátó állam hatáskörrel rendelkező bírósága előtti megjelenését.

40. Ami a szóban forgó európai nyomozási határozat második részét, vagyis a vádlott annak érdekében történő kihallgatására irányuló megkeresést illeti, hogy e személy a részére kézbesített vádhatározatban megjelölt tényekkel kapcsolatban hasznos vallomást tehessen, már rámutattam arra, hogy a 2014/41 irányelv a 10. cikke (2) bekezdésének c) pontjában és 24. cikke (1) bekezdésének második albekezdésében az ilyen határozat keretében kérhető nyomozási cselekmények között kifejezetten megjelöli a gyanúsított vagy vádlott kihallgatását.

41. Ugyanakkor, amint azt a Bizottság helyesen hangsúlyozza, az ilyen kihallgatás iránti megkeresés csak akkor tartozhat az európai nyomozási határozat hatálya alá, ha ténylegesen a bizonyítékszerzésre irányul. Nem ez lenne a helyzet akkor, ha a kihallgatás iránti megkeresés valójában csak arra irányulna, hogy lehetővé tegye a vádlott számára, hogy a vele szembeni vádemelésre vonatkozó észrevételei előadása révén gyakorolja a védelemhez való jogát. E tekintetben megállapítom, hogy AK és a francia kormány nem ért egyet a szóban forgó európai nyomozási határozatban foglalt, kihallgatás iránti megkeresés tárgyát illetően. Míg e kormány úgy véli, hogy e határozatból vitathatatlanul kitűnik, hogy az e megkeresés által követett cél a bizonyítékgyűjtés volt, AK azt állítja, hogy a kihallgatás egyetlen célja az volt, hogy a vele szembeni vádemeléshez kapcsolódóan biztosítsa a védelemhez való jogát. [33]

42. A kérdést előterjesztő bíróság feladata az alapügyben szóban forgó, kihallgatás iránti megkeresés pontos tárgyának meghatározása. Ha e bíróság azt állapítaná meg, hogy e megkeresés nem a bizonyításfelvételre irányul, akkor arra a következtetésre kellene jutnia, hogy sem az

[30] Lásd a jelen indítvány 41. pontját.

[31] A jelen ügyben a 2009. szeptember 30-i vádhatározatból kitűnik, hogy az óvadék letétbe helyezése „azon pénzügyi kötelezettségek [biztosítására irányul], amelyekkel [AK] a jövőben szembesülhet”, ha azonfelül, hogy megállapítják a büntetőjogi felelősségét, polgári jogi felelősségét is meg kellene állapítani.

[32] Lásd ebben az értelemben: 2022. december 8-i Staatsanwaltschaft Wien (Hamisított átutalási megbízások) ítélet (C-584/19, EU:C:2020:1002, 73. pont).

[33] AK ebben az összefüggésben megjegyzi, hogy a vád alá helyezett személy azon jogát, hogy ügyvédje jelenlétében észrevételeket tegyen a vád alá helyezéssel kapcsolatban, a spanyol büntetőeljárási törvénykönyv írja elő a vádhatározat kézbesítésére irányuló eljárás keretében.

említett megkeresés, sem a vádhatározat közlésére irányuló megkeresés nem tartozik az európai nyomozási határozat hatálya alá. Ezzel szemben, ha a kérdést előterjesztő bíróság azt állapítaná meg, hogy a kihallgatás iránti megkeresés valóban bizonyítékgyűjtésre irányul, véleményem szerint jóváhagyhatja az európai nyomozási határozat ezen részét, természetesen azzal a feltétellel, hogy tiszteletben tartották az ilyen határozat tartalmára és formájára vonatkozóan a 2014/41 irányelvben előírt feltételeket, valamint az irányelvben előírt egyéb alaki követelményeket.[34] Számomra úgy tűnik, hogy az európai nyomozási határozat végrehajtásának azon az alapon történő általános megtagadása, hogy az nem vonatkozhat a vádhatározat közlésére irányuló megkeresésre, túlzott lenne, és ellentétes lenne az ezen irányelv által követett hatékonysági célkitűzéssel.

Végkövetkeztetés

43. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javaslom a Bíróságnak, hogy a Cour de Cassation (semmítőszék, Franciaország) által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésre a következőképpen válaszoljon:

A büntetőügyekben kibocsátott európai nyomozási határozatról szóló, 2014. április 3-i 2014/41/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv 1. és 3. cikkét

a következőképpen kell értelmezni:

azok nem teszik lehetővé valamely tagállam igazságügyi hatósága számára, hogy olyan európai nyomozási határozatot bocsásson ki vagy hagyjon jóvá, amely egyrészt a letartóztatásba vételt és óvadék letétbe helyezését elrendelő vádhatározatnak a vádlott részére történő kézbesítésére, másrészt pedig az abból a célból való kihallgatására irányul, hogy ügyvédje jelenlétében az e határozatban megjelölt tényekkel kapcsolatban hasznos vallomást tehessen, ha e kihallgatásnak valójában nem bizonyékszerzés a célja, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell megvizsgálnia.

[34] Lásd különösen a 2014/41 irányelv 5–7. és 9. cikkét.